

M. Fehérvári Judit

PESSOA-TRIPTICHON

Válasz Kelebi Kiss István azonos című versére

hangomból temetői harangot öntenek az évek
gondolataim szilánkjai távoli távcsövembe érnek
obszervatóriumok kozmikus jelei mind itt futnak össze

olyan így mintha mindentudó lennék
de a mindentudás mindig ugyanaz
mindig képzeletben látom a hó vakító fényét körülöttem

az infravörös és szubmilliméteres tartományban
gondolatban átkiabálok egykori önmagamnak
nézzétek ott megy Pessoa

* * *

milliárd vasútállomáson egyszerre vagyok otthon
de itt a sírkő közepén nem az én nevem áll
fölösleges volna lyukat fúrnom
az urnád pora tápláléka leendő lepkéké nem lehet
az evolúció folyamán másképpen születnek az emberek

* * *

külön-külön hitek régebbi korok letűnt utcáin
más elvárások szerint keresve ars poeticákat
folytonos indulásban-érkezésben
egy-egy adott percben mindenütt és sehol
elfelejtett festőállvány a szobában
az egyik szomszéd harmadik hete kómában
pletykás vénasszonyok a ház előtti padon
meghalt díszfa az ablakod előtt
egy felesleges szerelem mert új párja van
így eresztett gyökeret a valóság

óvtalak mindettől de te elültetted haláloddal
azt a valóságot amely hasonló a többi valósághoz
mely már nem a tiéd és minden egyes napon
ébredéstől elalvásig ezzel a hiánnyal élek én
olyan érzésem van a mulandóság egyedül csak az enyém

Partium, 2020/2.